

FUNJUNGLE

Gekindapt!

Leesexe.nl

Huizen
personeel

ROOFDIEREN-
RIJK

FUN JUNGLE
Caraïbisch
resort

LAND
van Auzz

AVONTUREN-
PAD

Moobodooboo
Picknickveld

Mama's
lekkerbekjes

Dolfijndroom
& koraalrif

Zelda Zebra
kinderboerderij

Handel
post

BLAUWE
PLANEET

HAAIENHUB

GORILLA-
GRILL

De Bijenvlucht
(niet voor alle
leeftijden)

IJshuis
'De Romige Iglu'

WILDE
WESTEN

WOESTIJN-
WERELD

NIJLPAA

IJSBERENPAVILJOEN
met echte sneeuw!

Sportveld
Gooi maar
raak!

Nachtleven met
batman-grot

Klanten-
service

JUNGLE

EGROND

AZIATISCHE VLAKTE

AFRIKAANS OERWOUD

SAFARILAND

MAMBO-MONORAIL

FUN JUNGLE Safarilodge

Gondeldroom

HIER instappen voor het avontuur

VOGEL-VLUCHT
(opent volgend jaar)

SPEELPARADIJS

WATERFESTIVAL
(vergeet je zwemkleding niet!)

Donzige Diertjes-THEATER

AMAZONE-AVONTUUR

REPTIELEN-WERELD met dinobos

RDENKREEK

Met Nils Nijlpaard

DE TITANEN-RACE

Het Moeras

LOEIHEET ETEN!

DIKHUIDEN-BOS

FUN JUNGLE Winkelparadijs

THEATER
(Kijk in de gids voor de voorstellingen)

Verboden voor onbevoegden

DIEREN-ZIEKENHUIS

ADMINISTRATIE

INGANG -

FUNJUNGLE

Gekidnap!

STUART GIBBS

VERTAALD DOOR
DORETTE ZWAANS & RIANNE AARTS

P E L C K M A N S

INHOUD

1.	DE GRAP	9
2.	DE ONTSNAPPING	31
3.	WAKKER GESCHUD	51
4.	ERIN GELUID	67
5.	PLAATS DELICT	77
6.	DE BACK-UPKOALA	93
7.	ACHTER DE SCHERMEN	110
8.	CHAOS	122
9.	HET DREIGEMENT	136
10.	DE GOEDE BESLISSING	148
11.	DE HELSE WC	163

12.	HET KONINGSHUIS	176
13.	UNDERCOVER	190
14.	DE COMEBACK VAN HARRY HAGEDIS.	211
15.	RAZENDE RAVI	227
16.	VIJANDEN	243
17.	HENK DE TANK	260
18.	HAAIENHUB	273
19.	HET VERHOOR	285
20.	IN DE BOEIEN	298
21.	GEPAKT	316
	EPILOOG: DE LAATSTE VERRASSING	336

DE GRAP

Ik zou nooit beschuldigd zijn van het kidnappen van de koala als Vincent Beuk me niet had gedwongen om een arm in het haaienaquarium te gooien.

Geen échte arm. Het was er een van plastic, die Vincent van een etalagepop had gejat. Maar hij zag er echt genoeg uit in het aquarium en zo begonnen alle problemen.

Vincent was het wreedste en gemeenste kind van onze school. Hij zat al in de tweede klas, maar hij was blijven zitten. Twee keer. Dus hij was al vijftien. Bovendien was hij lang voor zijn leeftijd: hij was bijna één meter tachtig en zijn bovenarmen waren zo dik als een tijgerpython. Naast hem leek iedereen op school een kabouter.

Op mijn lange lijst met dingen die ik niet leuk vond aan de Lyndon B. Johnson School stond Vincent met stip bovenaan.

Al sinds mijn eerste dag op de middelbare school had hij de pik op me en we zaten ondertussen halverwege december. Ik weet niet wat hij tegen me had. Misschien dat ik nieuw was op school en hij vers bloed rook. Of misschien dat ik anders was dan de andere kinderen, doordat ik in Afrika was opgegroeid. In elk geval maakte Vincent jacht op me alsof hij een leeuw was en ik de zwakste gnoe in de kudde.

Vincent jatte mijn lunch. Hij gaf me wedgies. Hij spoelde mijn huiswerk door de wc. Ik vertelde het allemaal aan mijn ouders en zij belden boos de directeur, meneer Kwibus. Helaas was meneer Kwibus zelf ook bang voor Vincent. Dus dreigde hij alleen dat Vincent moest nablijven, waarna hij ver raadde dat ik had geklikt. Vincent werd er alleen maar fanatieker van en dreigde me nu ook pijn te doen als ik hem weer zou verlinken.

Dus vocht ik terug op de enige manier die ik kende: ik haalde grappen met hem uit. In het geheim, natuurlijk. Ik smeerde smearkaas in zijn kluisje. Ik stopte een dode kakkerlak in zijn brownie. En ik deed een koningsslang in zijn sporttas. Dat was de beste grap. Vincent was zich aan het omkleden in de jongenskleedkamer toen de slang tevoorschijn kwam en hem de stuipen op het lijf joeg. Krijsend vluchtte hij naar de gymzaal. Alleen was hij even vergeten dat hij in zijn ondergoed was, tot hij oog in oog stond met het hele cheerleadersteam.

Helaas verraadde de slang me wel. Ik had geheim weten te houden dat ik achter de grappen zat, maar de hele school wist natuurlijk dat ik goed was met dieren. Mijn moeder was een wereldberoemde gorilla-onderzoekster, mijn vader een wereldberoemde natuurfotograaf en we woonden in Fun Jungle, de grootste dierentuin ter wereld. Vincent had al snel uitgevogeld dat ik die slang in zijn tas had gestopt en was uit op wraak.

Toen ik op maandag met Xavier Gonzalez in de kantine zat te lunchen, kwam Vincent naar me toe. Xavier was mijn beste vriend op school. Eigenlijk was hij mijn enige vriend op school. Hij was ook een buitenbeentje en had de ergste sociale blunder ooit gemaakt. Hij had toegegeven dat hij leren oprecht leuk vond. Voordat ik op school kwam, was Xavier Vincents favoriete doelwit.

In de schoolkantine had iedereen zijn eigen plek. De coolste kinderen, die bekend stonden als het Koningshuis, zaten in het midden, waar iedereen ze kon zien en bewonderen. Het waren de ouderejaars uit de sportklassen, de cheerleaders en een paar rijke kinderen. Om hen heen zat de Adel: de jongere sporters, cheerleaders en rijke kinderen die op een dag de troon zouden bestijgen. Daaromheen zat zo'n beetje de rest: de normale kinderen, die populair hoopten te worden, maar wisten dat het waarschijnlijk nooit zou gebeuren. En in de

uithoeken van de kantine zaten de allerlaagste rangen, waar zelfs de normale kinderen op neerkeken: de losers, *loners* en freaks die niet wisten hoe ze erbij moesten horen.

Ik zat altijd met Xavier in een van die hoeken. Dus Vincent had me zo gevonden.

Zoals gewoonlijk hadden Xavier en ik het over Fun Jungle. De meeste kinderen op school vonden Fun Jungle leuk. Het was tenslotte het grootste attractiepark in Texas. Maar Xavier was echt een Fun Jungle-fanaat. Hij had meer dan twintig verschillende Fun Jungle-T-shirts (om nog maar te zwijgen van al zijn truien, petten, speldjes en andere souvenirs) en hij beweerde dat de dag dat het park was geopend de beste dag van zijn leven was. Hij wilde later veldbioloog worden en verafgoodde mijn moeder zoals andere kinderen YouTubers aanbaden. Hij las alles wat hij over haar kon vinden, waardoor hij alles al over mij wist voordat ik zelfs maar in de buurt van de school was geweest. Meteen op mijn eerste dag had hij me opgezocht om te vragen of ik hem aan mijn moeder kon voorstellen.

Meestal vuurde Xavier tijdens de lunch vraag na vraag over Fun Jungle op me af. Op de dag dat Vincent wraak kwam nemen, hadden we het toevallig over Haaienhub, een van de populairste attracties. Dat was een enorm aquarium waar een glazen tunnel doorheen liep. Vanuit die tunnel kon je de haaien overal om je heen zien zwemmen.

‘Worden de haaien daar niet helemaal gek van?’ wilde Xavier weten. ‘Het is net alsof je met een biefstuk naar een beer zwaait.’

‘Haaien eten niet echt mensen’, zei ik. ‘De meeste aanvallen zijn eigenlijk ongelukken. Haaien spugen mensen meestal meteen uit als ze hen hebben gebeten.’

‘Dat weet ik’, zei Xavier. ‘Maar het zijn wel roofdieren, toch? En nu lopen al die mensen dwars door hun habitat. Dat wakkert vast een soort oerinstinct aan.’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Nee. Ten eerste is de glazen tunnel bekleed met iets van reflecterende folie, dus de haaien kunnen de mensen niet zien. En zelfs als ze dat wel zouden kunnen, maakte dat niets uit. Haaien jagen niet op zicht. Ze jagen op geur en door trillingen in het water te voelen. Zelfs als je een complete paspop in het aquarium laat vallen, zouden de haaien er waarschijnlijk nog niet naar omkijken.’

‘Maar de bezoekers zouden er wel van schrikken, wed ik’, lachte Xavier.

‘Ja’, beaamde ik. ‘Dat zou wel grappig zijn.’

Op dat moment stopte Xavier met lachen en toen had ik door moeten hebben dat er iets mis was, maar ik ging helemaal op in de grap. Ik bleef maar doorratelen en merkte niet dat Vincent Beuk op me af kwam stormen. ‘Weet je waar de bezoekers echt van zouden schrikken? Als je niet die hele paspop in het water gooit. Alleen een arm of zo. Zodat het lijkt

alsof de haaien de rest al hebben opgegeten. Dat zou echt hilarisch zijn.'

Toen besloot Vincent zijn aanwezigheid kenbaar te maken. Hij greep mijn stoel en draaide me naar hem toe.

'Wat zou hilarisch zijn?' vroeg hij. 'Ben je van plan om nog een grap met me uit te halen?'

Ik slikte en deed mijn best om geloofwaardig te liegen.

'Wat bedoel je? Ik heb nog nooit een grap met je uitgehaald.'

'Ik weet dat jij die slang in mijn tas hebt gestopt, Mowgli. En daar ga je voor boeten.' Vincent zwaaide een gebalde vuist ter grootte van een sinaasappel voor mijn gezicht.

Ik deinsde terug, want ik wist dat dit geen loos dreigement was. Vincent vocht bijna elke dag en meestal won hij. Hij zat altijd onder de blauwe plekken, krassen en schrammen, maar zijn tegenstanders zagen er meestal nog veel slechter uit. Nu zaten er zes bebloede pleisters op zijn armen. En dat bloed was waarschijnlijk niet van hem.

Ik had nog nooit van mijn leven gevochten. Ik maakte geen schijn van kans tegen Vincent.

'Theo was geen grap voor jou aan het bedenken', zei Xavier snel, in een poging me te redden. 'Hij had het over een grap uithalen in Fun Jungle. Hij wil een neparm in het haaienaquarium laten vallen om de bezoekers te laten schrikken.'

Vincent liet zijn vuist zakken. Zijn gemene grijns ver-
vaagde en hij maakte een vreemd geluid. Eerst dacht ik dat
hij stikte, maar toen besepte ik dat hij lachte.

‘Dat zou grappig zijn’, zei hij. ‘Wanneer ga je dat doen?’

‘Eh... nooit’, zei ik. ‘Ik zei gewoon dat het een leuk idee
was. Ik zou het nooit echt doen. Er kan paniek uitbreken...’

‘Precies’, zei Vincent en hij moest weer lachen. ‘We doen
het morgen na school.’

Ik schudde mijn hoofd en probeerde een geloofwaardige
smoes te verzinnen.

‘Sorry, maar dat kan niet. In Fun Jungle barst het van de
beveiliging. Ze pakken ons meteen als we de arm naar binnen
proberen te smokkelen.’

‘Nee, ze zouden mij pakken als ik de arm naar binnen
probeerde te smokkelen’, verbeterde Vincent me. ‘Jou niet. Jij
hoeft niet door de hoofdingang naar binnen.’

Ik kromp ineem. Ik had niet verwacht dat Vincent dat zou
weten. Ik probeerde iets anders te verzinnen.

‘We hebben ook geen neparm...’

‘Laat dat maar aan mij over’, zei Vincent. ‘Ik steel er wel
eentje uit het warenhuis in de stad.’

‘Nou, nu ik er over nadenk,’ zei ik, ‘zou dit helemaal geen
goede grap zijn. Weet je wat een stuk leuker is? Ik kan mis-
schien wel een rondleiding backstage bij de haaien voor je
regelen. Dat is superinteressant...’

Vincents ogen vernauwden zich van woede. ‘Ik wil geen rondleiding door een of ander suf haaienaquarium.’

‘O, maar het is niet suf’, zei Xavier gauw. ‘Het is eigenlijk best fantastisch. Het is het grootste haaienaquarium ter wereld, met meer dan dertig verschillende soorten...’

‘Kop dicht’, zei Vincent.

‘Oké’, zei Xavier met een klein stemmetje.

Vincent klemde een hand als een bankschroef om mijn schouder. ‘Ik wil deze grap uithalen’, zei hij. ‘En ik heb jouw hulp nodig. Dus je gaat me gewoon helpen.’

Ik wou dat ik het lef had gehad om tegen Vincent in te gaan en hem te vertellen wat ik echt van hem vond. Maar mijn schouder deed vreselijk veel pijn, terwijl Vincent niet eens heel hard kneep. Ik had het gevoel dat als hij wilde, hij me zo, als een takje, doormidden kon breken. En toch aarzelde ik voordat ik antwoord gaf.

Dat vond hij maar niets. ‘Geloof me,’ zei hij, ‘je wil niet mijn vijand zijn. Voordat ik over dat aquariumgebeuren hoorde, was ik van plan je gezicht te verbouwen. Dat vind ik ook nog steeds prima, hoor.’

‘Nee!’ zei ik wanhopig, want ik vond mijn gezicht goed zoals het was. ‘Ik doe het!’

‘Top.’ Vincent liet me los en glimlachte wreed. ‘Tot morgenmiddag.’

Dus zo kwam het dat ik neplichaamsdelen in Haaienhub ging gooien.

De volgende dag dreef Vincent me direct na school in een hoek. Zoals hij had beloofd, had hij de arm bij zich en ook nog een voet.

‘Hoe meer lichaamsdelen, hoe beter’, legde hij uit.

Voor het geval ik genoeg moed bijeen had geraapt om nee tegen hem te zeggen, en daar had ik de afgelopen vierentwintig uur hard aan gewerkt, had hij ook twee pestkoppen in opleiding bij zich: Tim en Jim Woofstein. De Woofsteins waren een eeneiige tweeling die bij Vincent in de klas zaten. Ze waren allebei zo dom en gemeen dat zelfs hun ouders hen amper uit elkaar konden houden. En omdat ze altijd samen waren, noemde iedereen ze gewoon TimJim.

Vincent had de paspoponderdelen in een grote rugzak verstopt en die moest ik meenemen in de schoolbus.

‘Niet naar huis gaan, hè’, dreigde hij. ‘Meteen naar de haaien. Wij wachten daar op je. Als je te schijterig bent of de beveiliging waarschuwt, dan weten we je te vinden.’

‘En dan voeren we jou misschien wel aan de haaien’, zei Tim, of Jim.

De jongens moesten er alle drie om lachen.

Ik was misselijk, maar ik zag geen uitweg. Dus liet ik mijn gewone rugzak in mijn kluisje liggen, pakte mijn huiswerk en Vincents rugzak en stapte in de schoolbus. Xavier, die in

dezelfde bus zat, bood aan om mee te gaan naar Haaienhub als steun. Maar ik vermoedde dat het hem vooral leuk leek om samen met mij via de achteringang Fun Jungle binnen te sluipen.

‘Dank je,’ zei ik, ‘maar dit kan ik beter alleen doen. Misschien kan ik Vincent zover krijgen om het zelf te doen en hem erbij lappen.’

‘Dat zou ik niet doen’, waarschuwde Xavier. ‘Als Vincent dat doorheeft, wordt hij alleen maar nog bozer op je.’

‘Hij gaat het niet doorhebben’, zei ik. ‘Hij is heel erg dom. Die sukkel is twee keer blijven zitten.’

Xavier schudde zijn hoofd. ‘Vincent is niet blijven zitten omdat hij dom is. Hij is blijven zitten omdat hij lui is. Vincent is zelfs slimmer dan de meeste mensen denken. Als hij net zoveel aandacht zou besteden aan zijn schoolwerk als aan pesten, zou hij nu al klaar zijn op de universiteit.’

Ik dacht terug aan al mijn nare ervaringen met Vincent en besepte dat Xavier gelijk had. Vincent was eigenlijk best slim, hij gebruikte zijn talent gewoon voor kwade doeleinden. Hij wist bijvoorbeeld hoe hij vuurwerk moest maken met allerlei poedertjes die hij uit het scheikundelokaal stal.

‘Wat moet ik dan doen?’ vroeg ik.

‘De grap zo snel mogelijk uithalen,’ luidde Xaviers advies, ‘en hopen dat je niet gepakt wordt.’

Mijn halte was ook meteen de laatste halte, want Fun

Jungle lag een paar kilometer buiten de stad. Eigenlijk lag de dierentuin helemaal niet langs de route van de schoolbus. Er was voor mij een uitzondering gemaakt, zodat ik, als het enige kind dat daar woonde, naar de middelbare school kon.

Fun Jungle was zo groot dat het eigenlijk een stad op zich was. Het park was aangelegd door J.J. McCracken, een plaatselijke miljardair. Hij beweerde dat hij dat voor zijn dochter Summer had gedaan. Maar het feit dat er in Amerika 175 miljoen mensen per jaar een dierentuin bezochten, had er ook wel wat mee te maken. Officieel was Fun Jungle een dierentuin, en verreweg de grootste ter wereld. Maar om bezoekers aan te trekken was het ook deels een pretpark. Er waren achtbanen, shows, themahotels en superveel attracties. Zoals een enorme Afrikaanse savanne waar je op safari kon gaan, en zwembaden waar je met dolfijnen kon zwemmen. Fun Jungle wilde niet alleen de beste attracties hebben, maar ook hoogwaardige zorg leveren aan de dieren. J.J. had heel veel vooraanstaande biologen (zoals mijn moeder) ingehuurd en veel geld uitgegeven om de dierenverblijven ultramodern te maken. Het hele park besloeg ruim zestien vierkante kilometer en het had zijn eigen politiebureau, brandweerkazerne en ziekenhuis. (Eigenlijk was het een dierenziekenhuis, maar het was beter uitgerust dan de meeste ziekenhuizen voor mensen en er was bovendien een arts in dienst voor als er Fun Jungle-medewerkers ziek werden.)

Ik woonde niet echt in Fun Jungle. Achter het safari-gebied lag een caravanpark, waar de vooraanstaande biologen en hun gezinnen gratis mochten wonen. Zoals Vincent had bevolen, ging ik niet naar huis nadat ik uitgestapt was. Maar dat deed ik sowieso nooit. Er was niets aan om in mijn eentje in onze stacaravan te gaan zitten. Niet als mijn moeder een mooi en gezellig kantoor had, mét uitzicht op het gorilla-verblijf. Vaak ging ik meteen naar haar toe om er mijn huiswerk te maken. En als er ergens iets interessants aan de hand was in Fun Jungle, meestal dus, ging ik eerst naar die plek. Mijn moeder verwachtte me dan ook nooit om een bepaalde tijd. En mijn vader zwierf meestal door het park om foto's te maken, als hij er al was. Hij had in zijn contract laten opnemen dat hij ook freelance klussen mocht aannemen. Zo was hij net een paar dagen geleden teruggekomen uit de Amazone, waar hij voor een natuurtijdschrift foto's had gemaakt van anaconda's.

Ik ging het park binnen via de achterste personeelspoort, naast de personeelsparkeerplaats en het caravanpark. Debbie, de beveiliging, keek me amper aan toen ik binnenkwam. Ze zat een serie te kijken op haar telefoon. Daarmee overtrad ze waarschijnlijk zestien verschillende beveiligingsregels, maar dat kon me die dag niets schelen. Hoe minder aandacht, hoe beter.

De poort was niet veel breder dan een kast. Aan de ene

kant had je een deur naar de personeelsparkeerplaats. Aan de andere kant een deur naar Fun Jungle. Debbie zat ertussenin, naast een metaaldetector.

‘Hé Theo, hoe was het op school?’ vroeg ze.

‘Gewoon.’

Ik zette de rugzak bij Debbie neer, liep door de poort en pakte de rugzak weer op, zonder haar de kans te geven erin te kijken. Niet dat ze dat wilde. Debbie had mijn spullen de afgelopen zes maanden geen enkele keer doorzocht. Al keek ze deze keer wel wat langer naar de tas dan normaal.

‘Nieuw?’ vroeg ze.

‘Ja. Van mama gekregen.’

‘Hij is wel erg groot.’

‘Ik krijg bergen huiswerk op school’, legde ik uit.

‘Balen.’ Debbie vertrok haar gezicht en concentreerde zich toen weer op haar serie.

Ik ging Fun Jungle in en liep rechtstreeks naar Haaienhub.

De achterste personeelspoort lag hemelsbreed precies tegenover de hoofdingang van het park, verborgen achter een rij bomen zodat de bezoekers hem niet konden zien. Via een smal paadje kwam ik op het Avonturenpad, de hoofdroute door het park, precies tussen Roofdierenrijk en Het Land van Auzz.

Het park was akelig leeg. In de zomer was het park elke dag uitverkocht geweest en was het haast filelopen op het

Avonturenpad. Maar nu liepen er maar weinig bezoekers. Iedereen beweerde dat het door het weer kwam, dat dit jaar veel slechter was dan verwacht.

De voornaamste reden dat J.J. McCracken Fun Jungle in de heuvels van Texas had gebouwd, was dat het daar het hele jaar door warm was. Dat was goed voor de dieren, waarvan de meeste uit warme klimaten kwamen. En nog beter voor de bezoekers, die hier in theorie het hele jaar naartoe konden komen. Helaas was dit de koudste winter sinds mensengeugenis. Sinds half november lag er een bizar koufront boven de heuvels, dat het park teisterde met ongelooflijk slecht weer. We hadden al hagel, ijzel, vorst en een paar tornado's gehad. (Gelukkig waren het kleintjes, die weinig schade hadden aangericht. Al was er wel een klimrek omgewaaid in het Speelparadijs en was dat Reptielenwereld ingeblazen.)

Duizenden gasten hadden hun bezoek aan Fun Jungle in de kerstvakantie geannuleerd. Dat was verschrikkelijke pech voor het park, dat eindelijk was hersteld van de vorige crisis: de moord op de mascotte Nils Nijlpaard vorige zomer. Nils' dood had in elk geval nog genoeg aandacht opgeleverd. De bezoekers waren massaal toegestroomd om de beruchte moordplek te zien. Maar er zijn maar weinig mensen die hun vakantie graag rillend in de natte sneeuw doorbrengen, om te kijken naar lege dierenweides omdat de dieren wél zo verstandig waren om naar binnen te gaan.

De directie had sowieso verwacht dat het rustig zou zijn tussen de herfstvakantie en de kerstvakantie, maar het was veel erger dan voorzien. Daarom had J.J. McCracken een aantal dingen bedacht, in een wanhopige poging mensen naar het park te lokken. Als eerste had hij de prijzen van de kaartjes drastisch verlaagd.

Fun Jungle bood nu jaarabbonnementen aan voor een spotprijtje. Voor maar vijf dollar extra kon je je dagkaartje upgraden naar een jaarabonnement en het hele jaar gratis naar binnen. J.J. had verwacht dat hij het geld kon terugverdienen door hogere prijzen te rekenen voor eten en souvenirs, maar de meeste mensen smokkelden hun eigen lunch mee naar binnen. Vrijwel iedereen binnen een straal van tachtig kilometer had intussen een abonnement gekocht. Ongeacht het weer was de opening van Fun Jungle nog altijd het opwindendste dat er in jaren was gebeurd en die korting kon je gewoon niet laten liggen.

Vincent Beuk en TimJim hadden een abonnement. Hier in Amerika mag je al vanaf je vijftiende je autorijbewijs halen en Vincent was vijftien. Eigenlijk mocht hij alleen rijden als er een volwassene bij hem in de auto zat, maar daar hield hij zich niet aan. En omdat hij er oud genoeg uitzag, hield de politie hem nooit staande. Vincent en TimJim waren rechtstreeks uit school naar Fun Jungle gekomen en stonden in Haaienhub op me te wachten.

Meestal was Haaienhub een van de drukste attracties van Fun Jungle. In de zomer moesten mensen vaak urenlang wachten om binnen te komen, maar nu was er bijna niemand. Ik had Vincent en TimJim zo gevonden tussen de paar bezoekers.

Haaienhub was zo ontworpen dat je de bewoners vanuit veel verschillende hoeken kon zien. Je startte bovenaan het enorme, drie verdiepingen hoge aquarium. Van daaraf kon je naar beneden in het water kijken en de haaien van bovenaf zien. Dan ging je een lange helling af die rond het aquarium liep en kon je de haaien vanaf de zijanten zien. Uiteindelijk belandde je in de grote glazen tunnel, waar de haaien om je heen zwommen.

Vincent en TimJim stonden op het eerste uitkijkpunt, bovenaan. Toen ik aan kwam lopen, keek Vincent op zijn horloge.

‘Jij hebt je tijd genomen’, gromde hij. ‘Ik dacht al dat je niet meer durfde. We wilden je al gaan zoeken.’

‘Ik ben zo snel mogelijk gekomen’, zei ik. ‘De bus moet vaak stoppen voordat hij bij mijn halte is.’

‘Boeiend’, zei Vincent, alsof ik uit mijn nek kletste. ‘We hebben lang genoeg gewacht. De beveiliging houdt ons al in de gaten.’

‘Hoezo?’ vroeg ik zo nonchalant mogelijk.

‘Een of andere reuzenvrouw die denkt dat ze heel wat is, staat ons steeds gemeen aan te kijken’, legde Vincent uit.

Forse Frida, dacht ik. Natuurlijk. Frida zat me al sinds mijn eerste dag in Fun Jungle op de nek. Ze was altijd veel drukker met proberen mij te betrappen dan met bezoekers aanspreken, die aan de lopende band de regels overtraden. Eerst was het alleen een beetje irritant geweest, omdat Frida gewoon een van de vele beveiligers was. Maar nadat ze had geholpen om de moordenaar van Nils Nijlpaard te vangen, was ze gepromoveerd tot hoofd parkbeveiliging. Eigenlijk had ik al het werk gedaan om de moordenaar te vinden, met wat hulp van Summer McCracken. Ik had alle aanwijzingen gevonden, alle risico's gelopen en uiteindelijk de misdaad opgelost. Het enige wat Frida had gedaan, was de slechterik in zijn gezicht stompen toen die probeerde te ontsnappen. Wel vlak voor J.J. McCrackens neus en die was daar zo van onder de indruk geweest dat hij haar promotie had gegeven. Nu kon Frida het hele beveiligingsteam opdragen om mij in de gaten te houden, al probeerde ze nog steeds het liefst om me zelf op heterdaad te betrappen.

‘Waar is ze nu?’ vroeg ik.

‘Weet ik niet’, zei Vincent. ‘Ze kwam een paar minuten geleden langs en waarschuwde ons dat we geen problemen mochten veroorzaken, maar toen riep iemand haar op via de portofoon en ging ze weg.’

‘Waarom dacht ze dat jullie problemen gingen veroorzaken?’ vroeg ik.

‘Zie ik er soms uit alsof ik gedachten kan lezen?’ vroeg Vincent. ‘Ze is gewoon gemeen.’

‘Ja’, mompelde Tim of Jim. ‘We stonden alleen maar in het haaienaquarium te spugen.’

Ik keek naar Vincent en kon mijn ergernis niet verbergen. ‘Hebben jullie in het haaienaquarium getuft?’

‘Nou en?’ vroeg Vincent. ‘Alsof ze daar dood aan gaan. Ze leven in het water en speeksel is gewoon water.’

Ik had Vincent bijna een sukkel genoemd. Speeksel is niet gewoon water. Er zitten allemaal ziektes in, die kunnen overslaan op de haaien. Daarom stonden er rondom het aquarium overal borden met NIET IN HET WATER SPUGEN. De jongens hadden schaamteloos de parkregels overtreden en Frida’s aandacht getrokken.

‘We kunnen de grap nu niet uithalen’, zei ik. ‘Ik ken Frida. Jullie komen er echt niet met alleen een waarschuwing vanaf. Ze ligt hier waarschijnlijk nog ergens op de loer.’

Ik wilde naar de deuren lopen, maar Vincent greep mijn arm en kneep er hard in. Zelfs door mijn dikke winterjas heen deed het pijn.

‘O nee, hier kom je niet onderuit’, zei hij. ‘Doe het gewoon. En smeer dit op de lichaamsdelen voor je ze erin laat vallen.’ Hij trok iets uit zijn zak en drukte het in mijn hand.

Het was een ketchupfles die hij uit een van de Fun Jungle-restaurants had gejat.

‘Waarom?’ vroeg ik.

‘Dat lijkt op bloed. Duh’, zei Vincent, alsof ik de sukkel was. ‘Zonder bloed denkt iedereen dat het neppe ledematen zijn.’

‘Maar dat ziet er niet uit als bloed’, wierp ik tegen. ‘Het ziet eruit als ketchup. En we mogen echt geen eten in het aquarium doen dat niet goed is voor de haaien. Dan worden ze ziek.’

‘Weet je wat niet goed is voor jou?’ Vincent prikte met een dikke vinger in mijn borst. ‘Mij tegenspreken. Wacht dertig seconden tot wij bij de tunnel zijn en dan doe je het, ja?’

‘Wacht’, zei ik. ‘Blijven jullie niet hier?’

‘En gepakt worden?’ vroeg Vincent. ‘Nee, dank je. De beveiliging houdt ons al in de gaten. Maar jij bent het prinsje hier. Je vriend Xavier vertelt altijd over hoe je geholpen hebt Nils’ moordenaar te vinden. Dus jij bent onschendbaar.’

Ik fronste. Xavier had gelijk, Vincent was veel slimmer dan ik had gedacht. Hij had een manier bedacht om de grap uit te halen zonder zijn handen vuil te maken. Alleen was ik helemaal niet zo onschendbaar als hij dacht. Ik stond juist bovenaan Frida’s lijstje. Maar ik wist dat het geen zin had om ertegen in te gaan. Vincent zou me toch niet geloven.

Ik keek om me heen. Frida en de andere beveiligers waren niet te zien en de meeste bezoekers liepen al via de helling

naar de tunnel. Dit was waarschijnlijk het beste moment om de stukken paspop in het aquarium te laten vallen.

‘Oké’, zei ik. ‘Ik doe het.’

‘Goed zo!’ Vincent haastte zich met TimJim naar de tunnel. Ze giechelden opgewonden.

Ik gluurde in het aquarium en zag de rugvinnen van de haaien door het oppervlak snijden. Hoewel de meeste mensen bang zijn voor haaien, is er van de driehonderdzestig verschillende soorten maar een handjevol gevaarlijk voor mensen. En zelfs die jagen over het algemeen niet op ons. Op de hele wereld doden haaien gemiddeld tien mensen per jaar, terwijl nijlpaarden er ongeveer vijfhonderd per jaar doden. (Onder-tussen vermoorden wij juist haaien bij bosjes, door al het plastic afval dat we in zee gooien). De bezoekers willen nog steeds mensenhaaien zien, maar het is vreselijk moeilijk om die in gevangenschap te houden. Veel aquaria hebben geprobeerd ze op te nemen, en dan vooral de witte haai, maar ze moesten ze altijd weer vrijlaten. Fun Jungle had echter onlangs een beetje succes geboekt met een mensenhaai: de stierhaai.

Stierhaaien zijn lang niet zo beroemd als witte haaien, maar ze vallen veel vaker mensen aan. Dat komt ook doordat ze de enige haaien zijn die in zoet water kunnen leven. Soms zwemt er zelfs eentje een flink eind een grote rivier in. De stierhaai van Fun Jungle, Taurus, was een mannetje van ruim twee meter lang dat was gevangen in de San Jacinto River,

akelig dicht bij het centrum van Houston. Taurus was pas een paar weken in Haaienhub, maar het leek prima te gaan. Hoewel de mensenhaai best wat bezoekers aantrok, viel hij de meesten niet op. Er zwommen veel grotere en enger uitziende haaien in het aquarium, die vaak voor de stierhaai werden aangezien.

Ik zag Taurus nu wel. De torpedovormige vis schoot vlak onder me door. Een groepje verpleegsterhaaien, die aanzienlijk groter waren, splitste zich op om hem ruim baan te geven.

Ik dacht dat de dertig seconden wel voorbij waren. Vincent en TimJim zouden nu wel in de glazen tunnel zijn. Alle bezoekers stonden ver bij me vandaan, hoewel ik buiten de attractie een nieuwe groep kon horen aankomen. Als ik het nu niet deed, zou ik het waarschijnlijk nooit doen. En uiteindelijk zou Vincent het wachten zat worden en mijn gezicht verbouwen.

Ik ritste de rugzak open, haalde de neparm tevoorschijn en liet die over de reling vallen. Vervolgens gooide ik de voet erbij. Ik besloot om de ketchup niet te gebruiken. Ik was er vrij zeker van dat de haaien de plastic lichaamsdelen zouden negeren, maar ze zouden de saus per ongeluk binnen kunnen krijgen. Als Vincent me voor deze kleine overtreding in elkaar wilde slaan, dan was hij waarschijnlijk gewoon op zoek naar een reden om te vechten.

De neplichaamsdelen vielen bijna geruisloos in het water. De bezoekers waren allemaal te veel bezig met de haaien om

het te merken. Ik had mijn plicht gedaan en besloot weg te gaan nu het nog kon. Ik slingerde de rugzak over mijn schouder en liep terug naar de ingang, want de uitgang was te ver weg. De deuren vlogen open toen ik er bijna was.

Ik trok mijn schouders op, want ik wilde niet dat de bezoekers mijn gezicht zagen, voor het geval dat het slecht zou aflopen.

Alleen was het helemaal geen groep bezoekers. Het waren vijf beveiligers. Met Forse Frida voorop.

DE ONTSNAPPING

Frida was Vincent en TimJim helemaal niet vergeten. Ze had juist extra troepen opgetrommeld.

‘De jongens zijn deze kant opgegaan’, zei ze tegen de andere beveiligers. ‘Ik weet zeker dat ze iets in hun schild voeren.’

Ik stond recht in haar blikveld. Ik kon me nergens verstoppen. Zodra Frida me zag, verhardde haar gezicht.

‘Theo!’ snauwde ze. ‘Ik had kunnen weten dat jij hierbij betrokken was!’

‘Bij wat?’ vroeg ik onschuldig. ‘Ik kom gewoon naar de haaien kijken.’

Ik liep naar de deur, maar Frida greep de capuchon van mijn winterjas.

‘Waar zijn je vrienden?’ vroeg ze.

‘Ik weet niet over wie je het hebt. Ik ben hier alleen’, zei ik zo overtuigend mogelijk.

‘Daar trap ik niet in’, snauwde Frida. ‘Een paar minuten geleden hingen hier drie verdachte jongens rond. Toen ik vroeg wat ze aan het doen waren, zeiden ze dat ze op een vriend stonden te wachten. En nu ben jij hier. Zelfs een kleuter kan één en één optellen.’

‘Tuurlijk’, beaamde ik. ‘Alleen jij niet.’

Dat had ik niet moeten zeggen, maar het was eruit gefloept. Twee van haar beveiligers grinnikten.

Frida kneep haar ogen samen. ‘Wat zijn jullie van plan, stelletje ellendelingen?’ vroeg ze.

‘Niets’, zei ik. ‘Ik ben hier alleen. Ik ben op weg naar mijn moeders kantoor om mijn huiswerk te doen en ik was hier gewoon even gestopt. Echt waar, ik zweer het!’

Ik stond vrij overtuigend te liegen. De andere beveiligers, die Frida’s aangeboren wantrouwen tegen mij niet deelden, leken bereid om me het voordeel van de twijfel te gunnen. Zelfs Frida aarzelde.

‘Kijk om je heen’, vervolgde ik. ‘Wie die jongens ook waren, ze zijn er niet meer. Als ze iets van plan waren, heb je ze duidelijk afgeschrikt.’

Frida scande de ruimte. Er verscheen een glimlach op haar lippen. ‘Ja,’ zei ze trots, ‘dat denk ik ook.’

‘Mag ik dan gaan?’ vroeg ik.

Frida keek nog eens rond in Haaienhub. Er was niets aan de hand.

‘Goed’, zei ze en ze liet mijn jas los. ‘Maar ik hou je in de gaten.’

Op dat moment slaakte een bezoeker een bloedstollende kreet. ‘Er drijft een arm in het water!’ gilde ze. ‘Van een mens!’

De beveiligers reageerden geschrokken, maar Frida vermoedde meteen hoe het echt zat. ‘Theo!’ brulde ze en ze probeerde me vast te grijpen.

Ik kon net op tijd wegduiken. Maar de beveiligers blokkeerden mijn uitweg. Ik moest me wel omdraaien en de attractie in rennen.

Frida stoof achter me aan. ‘Grijp hem!’ beval ze. Haar beveiligers gehoorzaamden plichtsgetrouw en renden achter haar aan. Alsof vijf bewakers nog niet genoeg waren, haalde Frida haar portofoon tevoorschijn en riep om versterking. ‘Code rood bij Haaienhub’, zei ze op zo’n serieuze toon dat je zou denken dat ze een stel terroristen met een kernwapen had betrapt. ‘Theo Fitzroy heeft het weer eens te bont gemaakt. Ik heb al het beschikbare personeel direct hier nodig.’

Ik rende langs de vrouw die alarm had geslagen. Ze was hier met haar gezin en ze wees vol afschuw naar het midden van het aquarium, waar de neparm tegen de rugvinnen van de haaien botste. Haar man zag groen van misselijkheid. Hun

drie kinderen waren juist door het dode heen. Ze klommen op de reling om te zien of er nog meer lichaamsdelen in het water dreven.

‘Ik ga flauwvallen’, hijgde de moeder.

‘Rustig blijven’, zei haar man. ‘Die kan toch niet echt zijn. Het is vast iets wat alleen op een arm lijkt...’

‘Er is ook een voet!’ schreeuwde zijn dochter opgewonden. ‘Ik zie een voet!’

De moeder bracht nog een zwak geluidje uit en viel toen flauw.

Ik rende de helling verder af, om het haaienaquarium heen. De andere bezoekers waren gewaarschuwd door de kreten van het eerste gezin en zagen de lichaamsdelen nu ook. Er was water in de plastic arm en voet gekomen en ze zonken nu langzaam naar de bodem van het aquarium. Als je gewoon even goed keek, zag je meteen dat ze nep waren. De uiteinden van de lichaamsdelen waren helemaal recht en glad. Als een haai ze echt van een mens had afgerukt, hadden er botsplinters en gescheurd vlees aan gezeten. Maar niemand nam de moeite om goed te kijken. In plaats daarvan snakten ze onthutst naar adem of sloegen ze hun handen voor de ogen van hun kinderen of renden ze naar de toiletten om over te geven. Zoals altijd tijdens een crisis, stonden de meeste bezoekers alles te filmen met hun telefoons. Ze volgden de gebeurtenis liever via hun schermpjes dan met hun eigen ogen.

Frida en de beveiligers raceten achter me aan de helling af. Ik had gehoopt dat er minstens eentje op zoek zou gaan naar het slachtoffer van de mogelijke haaienaanval. Maar ze volgden blindelings Frida's bevelen op en zaten mij achterna.

Normaal gesproken zou Forse Frida ergens achteraan de groep gehobbeld hebben. Maar omdat we naar beneden gingen, werkte de zwaartekracht in haar voordeel. Frida leidde niet alleen de aanval, ze ging ook steeds sneller en ze dichtte de afstand tussen ons in rap tempo. Ze had haar lichaam niet volledig onder controle, wat het helemaal doodeng maakte. Het was alsof ze naar beneden tuimelde: haar benen draaiden overuren om de rest van haar lijf bij te houden terwijl ze over de helling omlaag denderde. Ik was bang dat ze me niet zou vangen, maar pletten.

De haaien in het aquarium hadden de arm en de voet nog steeds niet opgemerkt. Ze zwommen rond zonder er zelfs maar naar te kijken, zoals ik al had verwacht.

Behalve Taurus, die met zijn neus zachtjes tegen de neparm stootte. Ik wist niet of de stierhaai actief op de arm joeg of er per ongeluk tegenaan gezwommen was, maar de paniekerige bezoekers namen direct aan dat hij nog een hapje mensenvlees had genomen. Overal klonk geschreeuw en gegil, her en der afgewisseld met spettergeluiden: het onmiskenbare spatten van braaksel dat de grond raakte.

Ik kwam steeds dichterbij de tunnel. Dat was altijd het